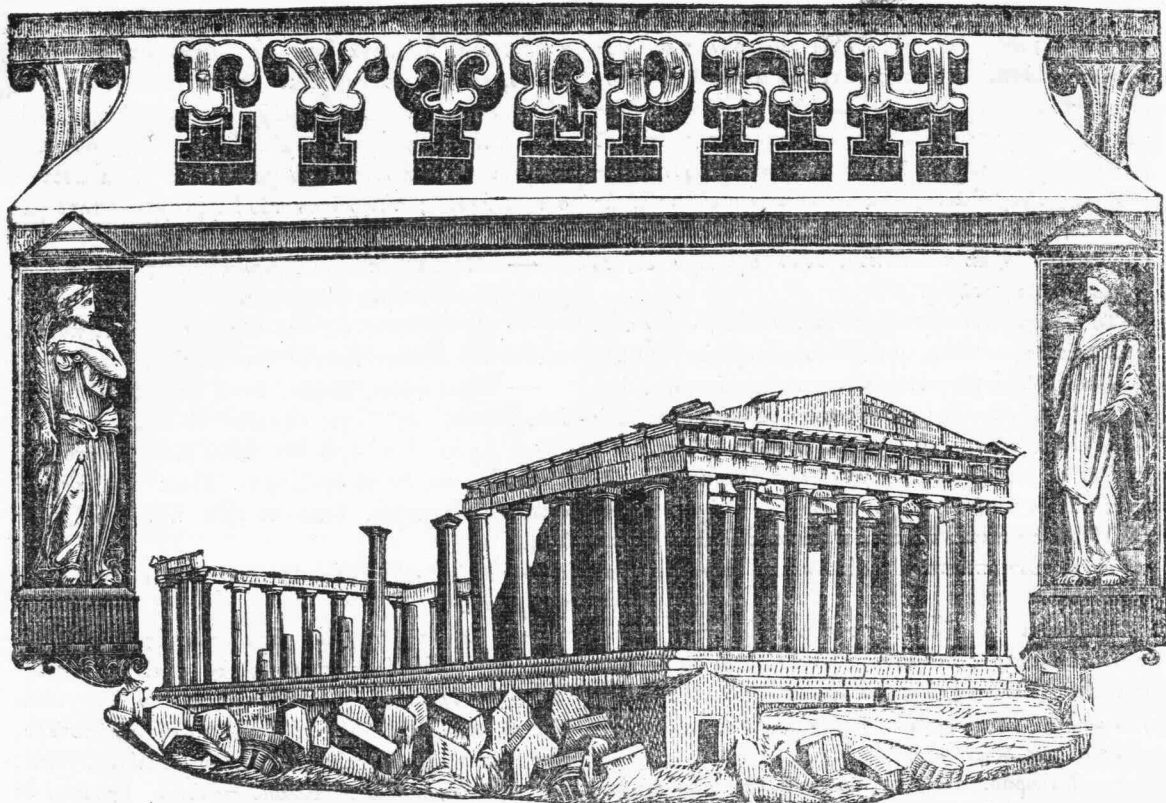




ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλ. 2.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1852.

Η ΣΕΙΡΗΝ.

(Συνέχεια, ἰδὲ φυλ. 1.)

Ἐντὸς δύο ὥρων ἔφθασαν εἰς τὸ μονίδριον. Εἶναι δὲ τοῦτο εἶδος μικρᾶς περιπτέρου οἰκοδομῆς, περὶ τὴν ὁποίαν κεῖνται κτίριά τινα, χρησιμεύοντα ἀντὶ σταύλων διὰ τοὺς ἵππους καὶ ὡς φυλακεῖον διὰ τοὺς ἐκεῖ σταθμεύοντας φύλακας τοῦ ὄρου. Εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ τελευταίου κλίτους τῆς ψυχρανθείσης τέφρας, κατάντικρυ τοῦ ἱφαιστείου.

Ἡ ἡμέρα τοῦ ὀκτωβρίου ἦτο γαλήνιος καὶ γλυκεῖα. Αἱ Καπρέαι ἐξ ἀριστερῶν ἐτόξευον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπότομον διαγραφὴν τῶν δύο βουνῶν των, ἅτινα φαίνονται ὡς ἔργα τινὰ Κυκλώπων, ἡ δὲ Ἰσχία καὶ Πρόκτιδα συνηνοῦντο μετὰ τοῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης, ὡς δύο εὐμορφαι κοιτίδες κορῶν Ἑλληνίδων.

Ἡ προπορευομένη τοῦ Τζέμς καὶ τῆς Σειρήνος συνοδία κατέλαβε τὸ μονίδριον, τὸ ὅποιον ἐπλήρουν ἤδη διὰ τοῦ θορύβου τῶν ἀσμάτων των καὶ τῆς κινήσεώς των. Ἡ Σειρὴν προέτεινε νὰ μὴ συναναμιχθῶσι μετὰ τοῦ πλήθους ἐκείνου. Ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ὀγκῶν τῆς λάσας, κατὰ μόνας, καὶ ἔφαγον ὀλίγον. Ἐκ διαλειμμάτων, ἐκ τῆς ἄλλης συνοδίας τινὲς ἐφαινοντο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μονιδρίου καὶ ἐδείκνυνον τοὺς δύο περιηγητὰς με χειρονομίας ἀπορίας καὶ σχεδὸν λύπης. Ἡ Σειρὴν ἐπετάχυνεν ἔτι πλέον τὸ τέλος τοῦ προγεύματος καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν Τζέμς, ὅτι διὰ νὰ προσφάσῃ τὸ Οὐεσσούβιον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλειότητι καὶ μεγαλίᾳ, ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ ν' ἀναβῇ πρὶν τῆς ἐλεύσεως τῶν λοιπῶν περιηγητῶν.

Ἦτο ἡρώϊκῃ κατὰ τὴν ἀνάβασιν· δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν στηρίξῃ καὶ μόνῃ τῆς ἦτο ὁδηγός. Προεπερεύετο τοῦ Τζέμς βήματά τινα, κρατοῦσα μίαν ἀπὸ τὰς μακρὰς ἐκείνας καὶ ἐχούσας σιδηρὰν τὴν ἀκωκὴν ράβδον, τὰς ὁποίας οἱ ἀναβαίνοντες λαμβά-

νουσιν εἰς Βαζάναν. Οὐδὲν ὠριότερον τῆς γυναικὸς ταύτης, ὁρμώσης ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς; ἐκείνου στηρίγματος τὸ ὁποῖον οὐδ' ἐκέρτου τὸ ἐλαφρὸν αὐτῆς βάρος, προτεινούσης τὴν λευκότητά της ἐπὶ τοῦ βαθυχρόου δαπέδου τῆς λάδας, καὶ ἐλκούσης ὀπισθεν τῆς τὸν κυματίζοντα ἐνὸν τῶν μαύρων κελύων της. Ὁ Τζέμς εἶχεν ἀποκάμει μᾶλλον ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἢ ἐκ τοῦ κόπου, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ χαῖλος τοῦ κρατῆρος.

Τὸ Οὐεσουβίου εἶχε πάντοτε τὴν αὐτὴν ὄψιν του.

Σῶμα γιγαντώδες, μολύβδου ἀποψυχρανθὲν καὶ ἀμαυρωθὲν ἐν τῷ μέσῳ, κῶνος πυραμιδοειδὲς, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κρότος φαινόμενος τὸ πρῶτον ὡς οἰμωγὴ τις ὑποχθόνιος, ἔπειτα ἐκτυροσφρότησις βαθεῖα φθάνουσα ἐκ τῶν μυῶν τοῦ κρατῆρος, ἔπειτα ῥιπὴ καπνοῦ μεμιγμένου μὲ φλόγας, ἔπειτα λίθοι ἐπανάπιπτοντες, ἔπειτα τὸ αὐτὸ θέαμα πάντοτε νέον, πάντοτε ἐξάισιον καὶ πάντοτε ἀνανεούμενον.

Μολονότι ὁ Τζέμς προσοικειώθη τὸ θέαμα τοῦτο ἐκ μακρᾶς διαμονῆς, τὸ ἠτένισεν ὅμως πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ ταχέως τὰ ὄμματά του ἐστράφησαν ἐπὶ ἄλλης τιнос φλογὸς πλέον ζωηρᾶς καὶ πλέον αὐλοῦ, τῆς Σειρήνος.

— Μιλόρδε, τῷ εἶπε τότε αὐτὴ, δίδουσα ἔκφορα τὴν ζωηρότητος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της, ἰδοὺ ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος· σὰς ἔφερα, ὅπου ἠθέλετε νὰ ὑπάγετε. Εὐχαριστήσατέ με!

Ὁ Ἀγγλος τὴν ἐθεώρησε, καὶ ἐπειδὴ μόνον αὐτὴν εἶχεν εἰς τὸν λογισμόν του, δὲν ἐνόησε.

— Ἡπατήθην τάχα; ἐξηκολούθησεν ἡ Σειρὴν, δὲν ἀπερχοίσατε ἐδῶ καὶ σήμερον, νὰ ἀποθάνετε;

Ὁ Ἀγγλος ἤρχισε νὰ τρέμη, ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασε, πτοηθεὶς. Εἴτα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Σειρήνος, ἡσπασθὴ τὴν χεῖρά της, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ δὲ ἐπανελάθε μετὰ μειδιάματος σαρκαστικοῦ ἐν μέρει.

— Ὡραῖον τῶνόντι! εἴμεθα νέοι, δυνάμεθα νὰ ὠφεληθῶμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας, ἐπεψάσαμεν τὰ πάντα χωρὶς εἰς οὐδὲν νὰ ἐμβατεύσωμεν, πιστεύομεν εἰς τὴν ἀτελεύτητον θλίψιν, καὶ ἡ θλίψις αὕτη θέλει σκεδασθῇ εἰς τὸ πρῶτον μειδιάμα μιᾶς ἀγνώστου, θέλομεν νὰ φονευθῶμεν! φονευθῆτε, μιλόρδε, τὸ μέρος εἶναι κατάλληλον. Δύο βήματα μόνον ἔχετε νὰ κάμετε ἐπὶ τοῦ κῶνου τούτου, καὶ τὸ ἡράϊστειον θέλει σὰς ἐμέσει ὡς τὸν λίθον τοῦτον καὶ δὲν θὰ μείνῃ εἰμὴ ἡ σποδὸς σας καὶ ἡ ψυχὴ, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς θέλει τιμωρήσει! Μὰ τὸ καὶ, μιλόρδε Τζέμς, εἶναι θαυμασία ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἡ γενναιότης σας! . . .

— Δὲν σὰς ἐγνώριζα, Σειρὴν, ἐτρακύλισεν ὁ λόρδος, ἀλλὰ τώρα, ὅτε σὰς ἐγνώρισα; . . .

Ἡ Σειρὴν τὸν διέκοψε.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πετάξω ἀπὸ ὑπερῆφανειαν; σοβαρὸς μὰ τὴν ἀλήθειαν ἄνθρωπος! Σήμερον μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ πράξιν, μελετηθεῖσιν πρὸ χρόνου,

καὶ ἐπειδὴ διέμεινα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ μὲ γνωρίζει διαιγρότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἠγάπησε, διότι ἠγάπησε παραφρόνως μίαν ξένην, ἥτις δυνατόν νὰ ἦναι ἡ ἀθλιωτέρα τῶν γυναικῶν! θέλει ἀθετήσῃ ἀνάνδρως τὸν λόγον του! Αὐτοχειρισθῆτε μιλόρδε.

— Μὴ μὲ ἐμπνέεις! Δὲν ἠξέουρις ὅτι ἡ ζωὴ μου πλέον δὲν εἶναι ἰδική μου!

— Μὲ ὀρνύετε εἰς τὴν τιμὴν σας, ὅτι παραιτεῖσθε τὴν ἀθλίαν ταύτην ἰδιοτροπίαν.

— Θέλω ζῆσαι, Σειρὴν, ἔστω καὶ μόνον διὰ νὰ ἐνθυμούμαι, ὡς ἔλεγεσ ἡμέρον τὸ πρῶτ.

— Ἀριστὰ! κ' ἐγὼ δὲν θέλω εἰπεῖ τοῦτο εἰς ψυχὴν ζῶσαν, σὲ τὸ ὀρκίζομαι. Εἴσαι πολλὰ γνωστὸς εἰς Νεάπολιν, ὅπου σὲ εἶδα καὶ ἐγὼ πολλάκις.

— Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦτο ἐγὼ μόνος τὸ ἐγνώριζα. . .

— Καὶ τὸ χαρτίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψες χθὲς τὸ ἐσπέρας τὴν σειρὰν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβες τὴν εὐτυχὴ ἀδιακρισίαν ν' ἀναγνώσω διὰ τῆς ὁπῆς τῆς θύρας, ὁπῆς πολὺ πλατυτέρως παρ' ὅσον ἐνομίζεις, τὴν σειρὰν ἐκείνην, ἥτις μὲ παρεκίνησε ν' ἀποπειραθῶ πάντων, ἔχουσιν δὲ οὕτω ἐπὶ τοῦ λευκώματός σας, « Αὐρίον ὑπάγω νὰ αὐτοχειρισθῶ εἰς Οὐεσουβίου!»

— Δὲν δύναμαι, φεῦ! νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὸ παρελθόν! ἀπήντησεν ὁ Τζέμς, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐμέλλετε νὰ μὲ ρίψετε εἰς τὴν δεινότεραν ἀπελπισίαν, ἀρίνουσά με τώρα, δὲν θέλω πλέον ποτὲ τολμήσει νὰ ὑποπέσω εἰς τοιαύτην ἀπὸ μέρους σας περιφρόνησιν.

— Σὰς εἶχα εἰπεῖ, μιλόρδε, ὅτι θέλω σὰς κάμει ἐκδούλευσι!

— Καὶ καταδέχθητε νὰ μὲ ὑποσχεθῆτε ὅτι καὶ σεῖς ἐπίσης. . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κορυφὴ τοῦ κρατῆρος ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν περιγηγνῶν, ὧν τὰ βήματα ἐμπόδισεν ὁ κρότος τοῦ ἡφαιστείου ν' ἀκουσθῶσιν.

Εἷς αὐτῶν ἔκαμε κίνημα ἀπελπισίας, ἰδὼν τὴν Σειρὴν, καὶ πρὶν ἢ ὁ Τζέμς δυνήθῃ ν' ἀντισταθῇ, ἤρπασε τὴν νέαν, κρᾶζων:

— Μὰ τὸν πάπαν! δὲν ὑποφέρω ὥστε ἡ πριγκιπέσσα Καλαδρίνη, ἡ ἐξαδέλφη μου, νὰ ἀτιμάζεται πλειότερον ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς Νεαπόλεως.

Καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ Οὐεσουβίου.

Ὁ Τζέμς δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν προφθάσῃ, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ὅτι τῷ ἔπεμπεν εὐδαιμόν τι μειδιάμα.

Γ'.

Εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς ἐσπέρας, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Τζέμς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ πληροφόρηθαι περὶ τῆς κατοικίας τῆς πριγκιπέσσης Καλαδρίνης ἐπορεύθη εἰς αὐτήν.

Ἦτο περίλυπος μᾶλλον ἢ παρωργισμένος διὰ τὸ συμβᾶν τῆς πρώτης. Εἶχεν ἀνάγκην μιᾶς τελευταίας ἐξηγήσεως μετὰ τῆς Σειρήνος. Πέραν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἄλλο δὲν διέβλεπεν, εἰμὴ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν γενναίαν ὑποταγὴν, ἣν ἀφρόνως εἶχεν ὑποσχεθῆ.

Ἀλλ' εἰς τὸν Τζέμς ἦσαν ἄγνωστα τὰ πάντα. Ἠγόει τοὺς περὶ τὴν Πριγκιπέσσαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς. Ἦκουσε νὰ λέγωσιν ὅτι ἦτο πολλὰ πλουσία, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἦτο τῆς δυστυχίας του ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ.

Τὸ μέγαρον Καλανδρίνη ὑφ' οὗτο αὐστηρὸν καὶ σιωπηλὸν μὲ τὸ τετράγωνον αὐτοῦ προμετώπιον. Ὁ Ἄγγλος δὲν ἐνόει ὅτι τοσαύτη χάρις καὶ ζωηρότης ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃσιν τὸ ἄφρονον αὐτὸ μνημεῖον. Οἱ ὑψηλοὶ τοῖχοί του ἦσαν πλέον μαῦροι ἀπὸ τὴν σκιὰν τὴν ὅποιαν ἐξρίπταν εἰς τὴν ὁδὸν, φωτιζούσης σελήνης νεφελοσκεποῦς. Ἄνεμος ἀπηλειώτης ἔπαιεν εἰς ὕλας τὰς ὁροφὰς τὰ πράσινα δικτυωτὰ τῶν παραθύρων. Οἱ οἰκέται περιεπλούν προ τῆς βαρείας πύλης. Ὁ Τζέμς ἐδίσταζε νὰ εἰσέλθῃ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ ν' ἀποπεμφθῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς γυναικὸς μετὰ τῆς ὁποίας πρό τινων ὥρων συνεζήσεν ἐν προσφιλεστάτῃ οἰκειότητι.

Τρία παράθυρα εἰς τὴν πρώτην ὁροφὴν ἦσαν φωτισμένα, καὶ κύμβαλον ἔμελλεν, ὑπὸ χεῖρας ἐλαφράς. Ὁ Τζέμς ἐθλίβετο, ὅτι ἡ Σειρὴν ἠδύνατο νὰ διασκεδάζῃ τόσον εὐκόλως φροντίδα, ἥτις ἔπρεπε νὰ ἦναι σκληρὰ καὶ δι' αὐτὴν, ὅτε αἶφνης, καὶ τοι μουσουργοῦσα, ὡς νὰ ἠκροῶτο τὸν θόρυβον τῶν βημάτων ἐπὶ τῶν μαρμάρων, ἡ Σειρὴν ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην καὶ διέταξε θαλαμηπόλον τινα νὰ εἰσάξῃ τὸν λόρδον Σούλιαν.

Ἡ αἵθουσα ἦτο εὐρύχωρος καὶ ψυχρά. Τὰ ἐπιπλα αὐτῆς ἐδείκνυνον ὅτι εἶχεν ἐτοιμασθῇ διὰ τὰς γενεὰς τὰς προγενεστέρas, καὶ ἔχι διὰ τὴν χαριτόβρυτον γυναῖκα, τὴν κληρονόμον των. Ἐρωτές τινες ἐξίτηλοι ἐμειδίω ἐν τοῖς ὑδρογραφήμασιν, ἀλλ' ἐμειδίω εἰς φιλοφρονήσεις ἄλλου αἰῶνος, εἰς τοὺς πανιερωτάτους καὶ τὰς δουκίσσας παιπάλω κεκαλυμμένας, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς ζωηροτέρας ἐμπνεύσεις τῆς Σειρήνης.

— Σὰς περιέμενον, εἶπεν αὕτη. Δὲν δυνάμεθα νὰ μένωμεν εἰς τὴν γελοῖαν λύσιν τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸ Οὐεσοῦβιον. Ἐπειτα πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς.

— Ἵψηλοτάτη, ἀπαντᾷ ὁ Τζέμς, χαίρω ὅτι σὰς συμβαίνουσιν εὐτυχῆ, δι' αὐτῶν ἐλαφρύνετε πᾶν ὅ,τι σκληρὸν συμβαίνει εἰς ἐμέ. Δέχομαι τὴν θλίψιν, ἐὰν σὰς ἀποδίδω τὴν χαρὰν.

— Μὴ μὲ ὀνομάζετε πλέον Ἵψηλοτάτην, ὑπέλαβεν ἡ πριγκιπέσσα· μὲ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἡ μαμμὴ μου, ὅταν μὲ προσαγορεύωσιν οὕτω. Ὀνομάζετέ με Σειρήνα, ὡς σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὸ κορβίκοιτο.

— Τὴν πρώτῃν διήρκει εἰσέτι τὸ ὥραϊον τῆς νυκτὸς ὀνειρῶν μου, τώρα ἀπέπτη, καὶ νομίζω ὅτι

καμμία καλοσύνη σας δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ τὸ δώσει ἐκ νέου.

— Δὲν σὰς παρεκάλεσα νὰ ἐλθῃτε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ λυπῆτε τοιουτοτρόπως, εἶπεν ἡ Σειρὴν, κτυποῦσα ἐξ ἀνυπομονησίας τὰς ὡραίας χεῖράς της τὴν μίαν κατὰ τῆς ἄλλης. Ὅταν σὰς λέγω, ὅτι τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, πιστεύσατέ με! Θέλετε ν' ἀκούσετε τί θὰ σὰς εἰπῶ; Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, εἴτε θέλετε, εἴτε μὴ, πάντοτε θὰ ἐξηγηθῶ, διότι πρέπει νὰ σὰς φαίνομαι ἡ πλέον τρελλὴ νέα, καὶ ὅμως ὁ συνδυασμός μου ἐπέτυχε κατὰ πάντα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως· πιστεύω ὅτι εἴσθε φρόνιμος καὶ ὅτι εἴχετε δίκαιον νὰ πατήσετε ἐπάνω μου, ἐὰν σὰς ἐχρησίμευσα εἰς τὸ νὰ διέλθετε κώλυμά τι.

— Εἴσθε ροβερός εἰς τὰς ἐξηγήσεις σας! Ἰσως τὸ ὅποιον μέλλω νὰ σὰς εἰπῶ ἐλαφρύνει ὅ,τι φοβεῖσθε. Ἀκούσατέ με λοιπόν.

— Ἐπειδὴ τὸ θέλετε!

— Ἀπαιτεῖται τοῦτο διὰ τὴν ἀτομικὴν μου ὑπεράσπισιν. Καὶ πρῶτον ἐὰν καὶ περιηγήθῃτε πολὺ, δὲν θὰ ἐσπουδάσετε κατὰ βάθος τὴν ἀριστοκρατείαν τῆς Νεαπόλεως. Ἰδοὺ ὁ βίος μιᾶς ὁποιασδήποτε πριγκιπέσσης ἀφ' ἧς ἡμέρας συνέδεσε συζυγίαν τῆς τάξεώς της, δηλ. ἡλλαξέ τὸν τίτλον αὐτῆς δι' ἄλλου τίτλου· νὰ διέλθῃ τριάκοντα ἔτη εἰς μέγαρον εὐθυμον ὡς τὸ ἰδικόν μου, νὰ ἐπιδεικνύῃ εὐλάβειαν διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὸν βασιλέα, φιλαργυρίαν διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν σύζυγον, νὰ ἦναι αὐθαδῶς πλουσία ἐν μέσῳ πληθυσμοῦ τριακοσίων χιλιάδων ἐπαυτῶν καὶ ἀνοήτων, νὰ ἔχῃ θεωρεῖον εἰς τὸν Σάν - Κάρολον, καὶ ἓνα Σιζισμπέον, ὅστις νὰ σὰς λατρεύῃ ἐν διαστήματι τόσων ὥρων τοῦ ἔτους, ὥστε νὰ καταντήσῃ καὶ αὐτὸς ὀχληρὸς ὅσον καὶ ὁ σύζυγος, νὰ μὴν ἐξέρχεται ποτὲ τῆς Νεαπόλεως, καὶ ποτὲ νὰ μὴ ὑπάγῃ περαιτέρω τῆς Καζέρτας, ὅταν ἡ αὐλὴ διαμένῃ ἐν αὐτῇ, νὰ κλείῃ τὴν καρδίαν της εἰς ὕλας τὰς νέας ιδέας, νὰ ἐξασκῇ διαρκῶς τὸν δεσποτισμὸν καὶ τὴν βλακίαν καὶ νὰ καταστέλλῃ τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ νοός της ἐὰν, κατὰ τύχην, πνοή τις τοῦ αἰῶνος εἰσδύσῃ εἰς τὸ περιτετελιγμένον κατοίκημά μας, νὰ βαδίζῃ ἀκριβῶς εἰς τὰ βήματα τῶν ἀναπαυομένων εἰς τὸ κοιμητήριον γενεῶν πρὸ τοσούτων ἐνιαυτῶν, καὶ ἐαυτῆς νὰ μὴν ἀφίη ἄλλην ἐνθύμησιν, εἰμὴ τὴν εἰκόνα της, ἥτις θὰ φαίνεται μίαν ἡμέραν γελοία καὶ ὁμοία μὲ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ σὰς δείξω εἰς τὴν στοάν, ἰδοὺ τί ἀφελῆτως μὲ περιέγεν, ἂν ὑπανδρευόμην τὸν Μαρκέσιον Σαντα-Λουκία, ὅστις τόσον ἐσπευσμένως μὲ ἀπήγαγε σήμερον τὸ πρῶτ' ἐμπροσθέν σας.

— Τὸν μαρκέσιον Σάντα-Λουκία!

— Ναί! τοῦτο μ' ἐτρόμαξε! αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου! δὲν θέλω ν' ἀγαπῶ ψευδῶς, καὶ τὸν μαρκέσιον δὲν τὸν ἀγαπῶ, εἶμαι μίᾳ Καλαδρίνι, ὡς γνωρίζετε, δηλαδὴ εἶμαι πλουσία καὶ ἐκληρονόμησα μίαν δίκην, ἥτις διαρκεῖ ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα μεταξὺ τῶν Καλανδρίνι καὶ τῶν Σάντα-Λου-

κία, ἀφρνίζουσα τώρα τοὺς μὲν, τώρα τοὺς δέ. Ἦδη εἶναι ἡ σειρά τῶν Σάντα-Λουκία, ν' ἀφρνισθῶσι ὀλίγον.

Διὰ τῆς συζυγίας τοῦ Σάντα-Λουκία μετὰ μιᾶς Κηλινδρίνι ἐτελείοναν τὰ πάντα. Ἐγὼ εἰμαι ὀρφανή. Ὁ κηδεμών μου εὐρέθη νὰ ἦναι ἄνθρωπος νουνεχῆς, διότι χάρις εἰς αὐτὸν, περιηγήτην, ἔζησα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέκτησα ἰδέας, μὴ εἰσχωρούσας εἰς τὴν ὁδὸν Τολέδου καὶ Κιόζα. Ἡ ὑπανδρεία αὐτὴ μὲ κατελύπει· ἀλλὰ δὲν εἶχα τι νὰ εἶπω. Ἐὰν ἔλεγα τὸ τέταρτον τῶν ὅσων εἶπα τώρα εἰς ὑμᾶς, ἤθελαν μὲ ἐκλάβει σπουδαίως ὡς παράφρονα. Ἐπρεπε νὰ ὑπαχθῶ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ, ἢ νὰ πράξω ἄτοπὸν τι καὶ σκανδαλώδες, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἦτο εὐχολον.

Τέλος χθές, ἀπηλιτισμένη ἀπ' ὅλα, ἐδραπέτευσα μεταμφιεσθεῖσα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω μήτε ποῦ ὑπάγω μήτε τι ἐμελλε νὰ μὲ συμβῇ, ὅταν ἀπῆντησα ὑμᾶς· εἶχα πληροφορηθῇ περὶ τῆς μελετωμένης ἐκδρομῆς εἰς Οὐσεσούβιον. Ἡ περὶ αὐτοχειρίας ἰδέα σας μὲ ἐχρησίμευε. Τὴν ἐμπόδισα, καὶ, φαινομένη δημοσίως μαζὶ ἔχοντας, ἀνέτρεπα ἐπίσης καὶ τὴν ὑπανδρείαν μου.

ἤκουσα περὶ ὑμῶν ἐν Λονδίῳ, καὶ σας εἶδον ἐν Νεαπόλει. Ἐνόησα ὅτι δὲν ἠθέλετε μὲ ἐνοχοποιήσει, εἰμὴ μέχρι τοῦ ἀναγκαιοῦντος βαθμοῦ. Ἦδη, νομίζετε ἐραστής μου, ἀλλὰ τοῦτο μ' εἶναι ἀδιάφορον. Ὁ Σάντα-Λουκίας ἔχει δύο πάθη, τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν τιμὴν. Ἀρπάζων μελίαν σκαιῶς τῇ προφάσει ὅτι εἶναι ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, ἐχρησάται νὰ μ' ἐμπόδισῃ ὥς ν' ἀπολεσθῶ ἐξ ὁλοκλήρου, ἀλλὰ μοὶ ἀνῆγγειλε συγχρόνως, ὅτι τὰ πάντα τετέλεστοι μετὰ τῶν ἡμῶν. Εἶμαι λοιπὸν ἐλευθέρω, χάρις εἰς ὑμᾶς, μιλόρδε. Προσεφέραμεν εἰς ἀλλήλους τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν, καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι σχεδὸν ἐμπόδισαμεν ἀμοιβαίως τὴν αὐτοχειρίαν μας.

— Ναι, Σειρὴν, ἔχετε καρδίαν, ὡς ἐλέγετε, ἀπεκρίθη ὁ Τζέμς, πλησιάζων πρὸς αὐτήν, καὶ θέλετε μ' ἐννοήσει καὶ μὲ λυπηθῇ, εἶμαι βέβαιος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ θέλητρον τῆς ὠραιότητος, τοῦ προσδοκίτου, τῆς ἀρωγῆς πρὸς ἓνα ἀπειλισμένον, ἐνώστετε τὰ πάντα διὰ νὰ μὲ ἀνοίξετε, ἐκ συνεντεύξεως· ἐφημέριον, ἓνα ὀρίζοντα μετὰ τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο πλέον θέλ' εἶσθαι ὁρατὸν εἰς ἐμέ. Εἶμαι εὐγενής, καὶ συγγνώμην ἔνν σᾶς τὸ λέγω, εἴσθε ἀνωτέρω τῶν προλήψεων. Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρως μου εἶναι πολὺ σοβαρὸς, ὥστε νὰ τοιμήσω νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅτι οὐδὲν παράδοξον πράττω ἐνὸς πτόν σας, ζητῶν τὴν ἀδειαν νὰ σᾶς ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου.

— Τζέμς, διέκοψεν αὕτη μειδιώσα, καὶ οἱ δύο μας ἀπεπειράθημεν μίαν ἀφροσύνην. Ἄς ἀφήσωμεν τὸν χρόνον νὰ μᾶς λατρεύσῃ πρὶν ἢ ἀποφασίσωμεν περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως.

— Μείνετε ἥσυχος! φεῦ! εἶναι ἀδύνατος.

— Ἄ! νομίζετε; ἀπῆντησεν ἡ Σειρὴν τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον συνεστάλη ἀνεπαίσθητως. Καὶ ἀδύνατος... ἀπὸ ποῖον μέρος.

— Ἐκατέρωθεν.

— Ἐξηγηθήτε, μιλόρδ!

— Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι τοιαύτη ἀπόφασις θέλει μὲ ἀποδώσῃ μίαν ἡμέραν ὀλίγην συμπάθειαν διὰ τὴν τόσῃ λατρείαν, θέλει εἶσθαι ἀνάξιον διὰ τὴν Πριγιγιπέσσαν Καλινδρίνι νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτα ἀνδρός, ὅστις δὲν θέλει δυνηθῇ ποσῶς νὰ τὸν κηρύξῃ δημοσίᾳ. Ἐκεῖνος, ὅν θὰ ὑψώσῃ μέχρις ἐαυτῆς, πρέπει νὰ τῆς δώσῃ τὸ ὄνομά του.

— Καὶ τίς θὰ ἐμπόδισῃ τοῦ νὰ τὸ δώσῃ... ἔν αὕτῃ συγκατένευε;

— Ἐδῶ μάλιστα εἶναι τὸ ἐμπόδιον, πρὸς δυστυχίαν μου...

— Μήπως πράττουσα ὀλίγον σκάνδαλον πρὸς ὄφελός μου, ὑμᾶς ἐνοχοποιῶσα ἀθελήτως; ὑπέλαβεν ἡ Σειρὴν μειδιώσα. Μήπως, κατὰ τύχην, εἴσθε ἐγγαμος, μιλόρδ;

— Κυρία μου, ἀπῆντησεν ὁ Ἀγγλος ἀπλῶς καὶ περιλύπως, σεῖς εἴσθε πλουσία καὶ ἐγὼ πτωχός.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μία ἀφορμὴ περισσοτέρα...

— ἔχετε πάσας τὰς ἀβοηροσύνας καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σας παραστήσω διατί, ἔάν καὶ θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην στερούμενος ὑμᾶς, ἡ διαφορὰ αὕτῃς καταστάσεως εἶναι δυσκολία ἀνυπέρβλητος.

— Ἄς ἰδῶμεν! Ἐπειδὴ ὁμιλοῦμεν ἐπὶ ὑποθέσει τῆς ἐνώσεως ταύτης· ἀπωλέσατε πολὺ τῆς περιουσίας σας; συνεχῶς αἱ ἀπώλειαι ὑμῶν, εἶναι πλούτη δι' ὑμᾶς τοὺς πτωχοὺς Ἰταλοῦς.

— Τοσοῦτον, ὥστε μία ἀπὸ τὰς ἀνάνδρους αἰτίας τῆς μελετηθείσης αὐτοχειρίας μου ἦτο καὶ τοῦτο.

— Τζέμς, ἐπανελάθεν ἡ Σειρὴν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν ἡ εὐκρίνεια αὕτη καὶ τιμιότης, λοιπὸν διὰ νὰ μὴν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀγαπᾶτε μίαν ἡμέραν, δὲν θέλετε νὰ προσκολληθῆτε εἰς ἐμέ διὰ τοῦ ἀθλήτου τούτου δεσμοῦ τοῦ χρυσοῦ;

— Γνωρίζετε τὸ ἐναντίον, ἀπῆντησεν οὗτος· ἀλλ' ἐννοεῖτε πόσον αἱ ἀρχαί μου περὶ τούτου εἶναι ὀριστικαί, ἐπειδὴ θυσιάζω εἰς αὐτάς καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Θὰ εἴσθε λοιπὸν ἀκλόνητος!

— Εἰπέτε μᾶλλον, ὅτι θὰ ἔχω γενναϊότητα καὶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς καρδίας μου.

— Ἀλλὰ πῶς ἤθελα κάμει καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις ἂν σᾶς ἡγάπων αἰφνης; Δὲν δύναμαι νὰ καταστρέψω τὴν περιουσίαν μου ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς διὰ νὰ γένω ἀξία ὑμῶν!...

Ἀλλ' ἡ Σειρὴν ἦτο συγκεκινημένη. Ἐπίστευεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ νέου τούτου, ὅστις τῇ ἀπεδείκνυνεν εὐκρινῶς ὅτι αὐτήν, ἔξω τοῦ βαθμοῦ τῆς καὶ τοῦ πλοῦτος τῆς, ὅτι αὐτήν μόνην ἐλάτρευεν. Ἡ ἄρνησις τοῦ Τζέμς συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ αἰσθηματός του εὐγλωττότερον ἢ αἱ ποιητικώτεραι διωμολογίαι.

Ἐν τάχει ἐφάνη ὡς ἀνευρύσσει τὴν λύπην καὶ ἐσθίμην τὸν κωδωνίσκον.

— Ποσάκις ἦλθεν ὁ μαρκέσιος Σάντα-Λουκία νὰ δοκιμάσῃ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας ἀπόψε, ἠρώτησε τὸν εἰσελθόντα ὑπηρέτην.

— Τρεῖς, ἴψηλοτάτη.

— Πρὸ πολλῆς ὥρας;

— Εἶναι ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Κράξε τον καὶ εἰπέ του, ὅτι τὸν περιμένω. Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε.

— Μὴ ταράττεσθε. Δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, ἔρχεται ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μου, διὰ νὰ με καθυβρίσῃ διὰ τὸ συμβᾶν τῆς πρώτας. Ἀλλ' ἡ ὥρα ἐπείγει, εἶπεν αὕτη προσελθοῦσα εἰς τὸν Τζέμς. Μὲ δυνύεις λοιπόν, ὅτι εἶσαι βέβαιος πῶς με ἀγαπᾷς;

— Φιλτάτη Σειρήν! εἰπέ μοι τότε διὰ ποίων λέξεων δύναμαι νὰ σὲ πείσω.

— Ὁ παράδοξος τρόπος τῆς γνωριμίας μας δὲν ἀρῆκε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά σας; ἡ δὲν θέλει διαρκέσει ἡ ἐντύπωσις αὕτη;

— Τί λέγεις! ἀλλὰ πρὸς τί νὰ παρέχετε ἐλπίδας εἰς ὅτι ἀδύνατον;

— Διὰτί; διότι νομίζω ὅτι εὗρον τὸ δεσμὸν τοῦ ζητήματος! διὰτί; διότι, ὑπεῖκω εἰς τὴν ἐμπνευσιν τῆς καρδίας μου! διὰτί; διότι με ἐπεισε, Τζέμς, καὶ σοὶ ἀφιερω καὶ ἐγὼ ἤδη τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ἀγγλος ὅλος ἐνθους, ἦτον ἑτοιμος νὰ ῥιφθῇ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἰταλίδος, ἀλλὰ πρὶν ἐγγίσει αὐτὰς τὰ χεῖλη του, ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐγερθῇ δεικνύουσα αὐτῷ τὸν μαρκέσιον.

— Μὴ με ψεύσῃς, εἶπε χυμῆλῃ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Τζέμς.

Ὁ Σάντα-Λουκίας ἦτον ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περίπου, παχύσωμος καὶ βαρὺς, ἐχαιρέτησε ταπεινότατα τὴν πριγκιπέσσαν, ἔπειτα ἀτενίζων ἀπορρασιτικῶς τὸν Τζέμς.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου θέλει με συγχωρήσῃ νὰ σὰς συγχωρῶ διότι σὰς εὕρισκω, ἐδῶ, κύριε! τῇ ἀληθείᾳ περιέτρεξα ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα. Δὲν κατοικεῖτε ποῦποτε.

— Κ' ἐγὼ, κύριε μαρκέσιε, εἶχον πρόθεσιν νὰ λάβω με ὑμᾶς συνέντευξιν, ἥτις θέλει γίνῃ αὐριον...

— Μίαν στιγμήν, κύριε, ἀντέκοψεν ἡ Σειρήν, φρονῶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν ὀφείλω τίποτε οὔτε εἰς τὸν ἑνα, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἔχετε κανένα μεταξὺ σας λογαριασμόν. Ἐξαδέλφῃ μου, ἐπανέλαθεν, ἐν τίνι δικαίωματι, εὔρες κακὸν, ὁ λόρδος Τζέμς Σούλλιθαν νὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὸ Οὐεστούδιον;

— Ἀλλ' ἡ θέσις μου πλησίον σας, ἦτον ἀρκούντως γνωστή...

— Φρονεῖτε ὅτι καὶ εἰς Λονδίνον ἠδύνατο νὰ ῥηκί πασίγνωστος; ἄλλως τε ἡ θέσις αὕτη δὲν ὑπάρχει πλέον, πῶς λέγετε;

— Βεβαίως, ἐξαδέλφη μου.

— Καὶ ὑμεῖς, μυλόρδε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Τζέμς, πῶς εὗρατε ἄτοπον, ὅτι ὁ ἐξαδέλφός μου ἀπαντήσας με ἐκεῖ ἐπάνω, μ' ἐπκνέφεσεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πλὴν, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Τζέμς, ἀμνηχανῶν...

— Δὲν ἠθέλετε εὔρει τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς συγγενείας ὑπερβολικόν, παρ' ἐὰν ἦσθε ἐραστής μου... καὶ εἰς τὴν τιμὴν σας, εἰσθε τοιοῦτος;

— Κυρία!...

— Ἡ σύζυγός μου.

— Φιλτάτη Σειρήν!

— Ἀλλὰ δὲν εἰσθε ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ εἰσθε, εἰμὴ μετὰ μίαν ἐβδομάδα! Μαρκέσιε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Σάντα-Λουκία, σὰς παρουσιάζω τὸν μέλλοντα ἐξαδέλφόν σας, Τζέμς Σούλλιθαν. Βλέπετε, κύριοι, ὅτι πᾶσα ἀμφισβήτησις μεταξὺ ὑμῶν ἐξέλιπε. Ἀλλὰ μένει εἰσέτι μία σημαντικὴ ὑπόθεσις μεταξὺ τοῦ μαρκεσίου καὶ ἐμοῦ. Ἴδου πῶς ἐννοῶ τὴν ἐκθασιν. Ἡ δίκη αὕτη διήρκεσε ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη καὶ κατέστρεψε δέκα γενεάς εἰς ἀγγελῶν. Δότε με κάλαμον.

Καὶ ἔγραψε, ἀναγινώσκουσα μεγαλοφώνως τὰ ἑξῆς:

« Ἡ ὑπογεγραμμένη, πριγκιπέσσα Σειρήν Καλανδρίνη, δηλοποιῶ, ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ πάντα τὰ δικαιώματά μου εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ προπάππου μου, Καρδινάλιου Ὀττάβια. »

Ὁ Τζέμς ἐβρίσθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Εὐγνωμονῶ! ἐκραύγασεν, ἀλλὰ μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ...

— Καὶ ὁ ἔρωσ δὲν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐδαιμονέστερον ἢ ὁ χρυσός; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀλλὰ δὲν προεῖδατε ὅλα, πριγκιπέσσα, εἶπεν ὁ ἐξαδέλφος, καὶ δυνάμει τῆς παραιτήσεώς σας, οὔτε αὐτὸ τὸ παλάτι πλέον εἶναι ἰδικόν σας.

— Οὕτω ἐννοῶ καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Σειρήν, θέτουσα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν τοῦ Σούλλιθαν Τζέμς, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν τριῶν Κορασίων.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΔΥΟ ΝΥΚΤΕΣ ΘΕΡΙΝΑΙ.

(Μετάφρασις).

Ἡ νύξ ἦτο ὥραία. Ὁ πύργος πλήρης θερμῶν καὶ κινήσεως, ἐξέπεμπε χειμάρρους φωτός καὶ ἀρμονίας εἰς τὰς αἰθούσας κυρίαὶ περικαλλεῖς, νέοι κομποὶ παρεδίδοντο ἀμέτρως εἰς τοῦ χοροῦ τὰς κινήσεις. Τὸ μέγαρον ἅπαν ἐστόλιζον πολὺτιμα κοσμημάτων καὶ ἄνθη παντοδαπά.

Ὁ μαρκίων Λουὶς Μαυλλὰν πανηγύριζε, μετὰ λαμπρότητος ὅλως ἡγεμονικῆς, τὴν ἑορτὴν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἐκτουτοῦ εἰς τὸν εἰς Ἀνζού πύργον του.

Μόνος ἴσως μεταξὺ ὄλων, ὁ υἱός του Γαστων, ἐφαίνετο μελαγχολικός καὶ σὺννοος, ὑπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἑξ-